

Petr Hájek: 11. září: Show podle osvědčené metody mistra propagandy Goebbelse. Pád “trojčat” jako požár Říšského sněmu. Kdo chce zlatý odznak? Integrace jako tenkrát. Nikoho nenutíme k loajalitě. Věc volby. Je to 20, nebo 80 let?

- CZ24 News | 11. září 2021

USA: Petr Hájek si povšiml pozoruhodné shody “dvou 11. září”, která pro Českou republiku (respektive protektorát Böhmen und Mähren) měla stejně drtivé a zničující následky

Jednoho krásného zářijového rána, před dvaceti lety, uspořádaly v New Yorku tajné služby a politické elity Spojených států strhující představení, kterým teprve skutečně začalo jedenadvacáté století. Šlo o „výstřel z Aurory“, jenž (právě tak, jako ta Aurora) měl fantastickou mystifikaci odstartovat „století globalismu“: Konec národních států, vytvoření zhruba osmi velkých celků (G8) a ustavení „Světové vlády“. Tyranie, jaká tu ještě nebyla. I když jedna se o to už dávno předtím pokusila.

Když moderátorka BBC vzrušeně oznamovala, že spadla budova č. 7, budova dál stála ještě asi 20 minut. Teprve pak se zhroutila. Chybička se vloudila, nebo proroctví? Jedno vyslovil o šedesát let dříve 11. září 1941 i ministr propagandy “integrující se Eropy” Joseph Goebbels...

11. září 2001

Prezident Bush, jako malou ukázkou, nechal okamžitě schválit zákon (Patriot act), který „dočasně“ drasticky omezil občanské svobody Američanů, a v Afghánistánu zahájil vojenské tažení – prolog k obsazení „Světového ostrova“: zhruba severní Afrika a Střední východ. My, kteří si z naší historie pamatujeme, že „jednotkou dočasnosti je jeden furt“, jsme se věděli, že destrukce občanských svobod se rychle přelije do Evropy, a bude se stupňovat. Nemýlili jsme se. Pouze – protože jsme to veřejně říkali – jsme získali nálepku nepřátel a „agentů Kremlu“.

Dnes spolu s Američany z Afghánistánu utíkáme. Severní Afrika a Střední východ jsou po vojenských dobrodružstvích Západu rozvrácené, plné krve a statisíců nevinných obětí. Několikrát svět balancoval na pokraji jaderné války s Ruskem, které se pod Putinovým vedením odmítlo podílet na přeměně planety v jeden velký koncentrák s lidmi-otroky „redukovanými“ na „zlatou miliardu“ sloužící k obsluze elitního jednoho procenta vládců.

Ale protože se také tím ten globalistický plán jaksi zadrhl, a svět začínal nabírat směr zpět k rovnováze, bylo třeba rychle jednat. Volebním podvodem odstranit prezidenta Trumpa a vypustit do světa další šílenou mystifikaci: covidismus a jeho hlavní nástroj – masovou vakcinaci, jež má k oné „redukci světové populace“ otevřít brány.

To všechno by nebylo možné bez vpravdě goebbelsovské propagandy, bušící do hlav veřejnosti

absurdní nesmysly. Počínaje obhajobou neudržitelné oficiální verze o 11. září, přes obhajobu zrůdných vojenských intervencí (v nichž jsme se poprvé v naší historii stali okupanty v cizí zemi) a obhajobou vakcinace (zatím) konče. To vše v produkci hlavních médií, novinářů a obecně většiny politiků a „loajálních intelektuálních elit“. Ti všichni jsou jásavě obráceni k Bruselu, v jehož protektorátních chapadlech jsme uvízli. Čerpají z něho finance, trafiky i pokyny (nařízení) k další destrukci našeho státu a jeho národů.

Není to nic nového. Přesně stejným způsobem jednaly naše „elity“ v předchozích protektorátech.

11. září 1941

Toho dne vystoupil Joseph Goebbels s významným projevem před velkou skupinou českých novinářů, umělců a intelektuálů. Předtím se projeli po Říši, aby viděli její úspěchy při budování Nového světového řádu. Evropa se právě „integrovala“ pod německým „vedením“, a ministr propagandy jim vcelku dobrácky chtěl nastínit cíl integrace a roli českých intelektuálních elit v tomto „nezvratném procesu“. Bylo to vskutku prorocké:

„Technika k sobě přiblížila nejen oblasti, nýbrž i národy. Když přistoupím k tomuto mikrofonu, mohou mne slyšet ve stejném okamžiku v Praze, na Slovensku, ve Varšavě, v Bruselu a Haagu. (...) Jsem přesvědčen, že během padesáti let se nebude myslet pouze v (pojmech) zemí – mnoho dnešních problémů pak úplně vybledne a mnoho z nich toho nezbude; bude se pak myslet v (pojmech) kontinentů a evropské myšlení budou naplňovat a budou jím hýbat možná mnohem větší problémy.

Nenaplnuje i vás pýchou, že když vy, když přijdete do Hamburku, si budete moci říci: To je i moje přístavní město. A když budete vidět německé loďstvo: To je loďstvo, které ochraňuje i náš život! a když budete sledovat hrdinské výkony německé branné moci: To je ta branná moc, jež ochraňuje i náš národ, která i kolem nás položila železnou závoru své ochrany!“

I následující slova patří Němci Goebbelsovi, nikoli Němcům Fransu Timmermansovi či Ursule von der Leyenové:

„V žádném případě si nesmíte myslet, že my, pokud zavádíme v Evropě jistý proces pořádku, to děláme proto, abychom jednotlivým národům zkrátili život. Podle mého názoru se musí pojem svobody nějakého národa uvést do souladu se skutečnostmi, před kterými dnes stojíme, a s jednoduchými otázkami účelnosti. Tak jako v rodině nemůže mít jeden její člen právo rušit trvale svou sobeckostí její vnitřní mír, tak nemůže ani jednotlivý národ v Evropě mít natrvalo možnost stavět se proti všeobecnému procesu pořádku. (...)“

Musíme se setkávat buď jako přátelé, nebo jako nepřátelé. A myslím, natolik nás znáte z minulosti, že Němci dovedou být hrozní nepřátelé. (...) Národy, které se do tohoto procesu pořádku zapojily nebo ještě zapojí, stojí nyní před otázkou, zda v tomto procesu zapojování budou spolupracovat rády a z plného srdce, tak říkajíc z loajality, nebo zda se mu vnitřně budou vzpírat.“

A co z toho plyne pro české novináře, umělce a intelektuály? Racionální otcovská rada:

„Jestliže s tímto stavem budete souhlasit, či nebudete, je lhostejné; jestliže ho pozdravíte od srdce, nebo ne, je nepodstatné; na samotném stavu nezměníte nic. Jsem toho názoru: Když na nějakém stavu nic nemohu změnit a musím stejně brát v úvahu nevýhody tohoto stavu, které tu jistě jsou, pak by bylo pošetilé, kdybych si nezajistil také jeho výhody. (...)“

Jste již nyní členem velké Říše, která se právě chystá dát Evropě nový pořádek. Konáme tu reformní dílo, o kterém jsem přesvědčen, že jednou bude zapsáno do knihy evropské historie docela velkými

písmeny. (...) Záleží jen na vás, zda se toho zúčastníte, nebo zda se postavíte do tiché pasivity vůči Říši. Musíte se proto vnitřně přiznat k dnešnímu stavu a nesmíte si ponechávat otevřená zadní vrátka, a přitom si myslet: „Kdyby to snad šlo špatně, můžeme jimi uniknout.“

A konečně přichází finální argument. Pozor, musíte se rozhodnout rychle – ale do ničeho vás nenutíme, je to vaše svobodná volba:

„Chci vám dát příklad z historie Nacionálně socialistického hnutí: Jistý počet členů naší strany nosí zvláštní odznak se zlatým věncem; tím dokazují: „Stál jsem při nacionálním socialismu v době, kdy se ještě nedalo nic získat; bojoval jsem za toto hnutí, když ještě nebylo u moci.“ Ti se k němu přidávali již v době, kdy vítězství hnutí zdaleka nebylo jednoznačné. Přidat se k věci, když je jednoznačná, to není žádné umění. Jestliže byste tedy chtěli vyhlásit svoji loajalitu až tehdy, když bude vítězství definitivně dobyt – pánové, pak nás budou svou loajalitou ujišťovat tak mnozí, že na tom již nebudeme mít žádný zvláštní zájem.“

Dáme mnoha miliónům lidí v Evropě společnou životní základnu a také společný životní ideál. Tento ideál byl až dosud narušován pouze od Anglie, která chtěla udržovat Evropu v neklidu, protože v tom spatřovala nejlepší zajištění své ostrovní existence. Tento zdroj neklidu bude nyní odstraněn. Pak budeme mít možnost dát Evropě mír. Jste k tomu srdečně přizváni.“

Mnozí soudí, že se z 11. září stále ještě nemůžeme vzpamatovat. Něco na tom bude. Šlo o tak mistrný a hluboký podvodný propagandistický zásah do emocí a psychiky, že mu většina uvěřila. A všechno, co se dnes děje, v něm pramení. Už dvacet let. Pokud jde o svět.

Pro nás to platí už roků osmdesát.

Autor: Petr Hájek